



стор.4

БОГ ПРОДОВЖУЄ СПАСАТИ УКРАЇНЦІВ

Це дійсно Боже провидіння, що й тут, у Німеччині, Він продовжує спасати українців.



стор.5

СЛУЖІННЯ, ЯКОМУ 33 РОКИ

Тепер цим служінням охоплені всі дитячі садочки міста, але почалося це з «Голосу надії».



стор.6

20 РОКІВ ТАБОРУ «ЄДНІСТЬ»

17 травня 2026 року відбулося урочисте богослужіння з нагоди 20-річного ювілею християнського табору.

ГОЛОС



НАДІЇ

ТИ, ГОСПОДИ, НАДІЯ МОЯ...

№6 червень 2026

виходить з лютого 1991 року

voice.org.ua

РЕПОРТАЖ

«НЕ ВИ МЕНЕ ОБРАЛИ, А Я ВАС ОБРАВ...»

ПЕРША КОНФЕРЕНЦІЯ «ГОЛОСУ НАДІЇ» В ЄВРОПІ



5–6 червня 2026 року конференція місії «Голос надії» в німецькому м. Штутгарт вперше зби́рала тих працівників, які служать у європейських країнах. Усього зібралось близько 50 представників місії та гостей. Хтось із них почав проповідь Євангелії в Європі ще до війни, хтось після початку повномасштабного вторгнення виїхав із України і почав благовістя у тій країні, яка його прихистила. Лишаючись вірними покликанию, місіонери вивчають мови народів, де служать, стають частиною нової культури, відкриті як до своїх земляків-українців, так і до місцевих мешканців. Адже розуміють, що Бог обрав їх, щоб виконували Його волю. Тому саме слова з Євангелії від Івана, 15:16: «Не ви Мене обрали, а Я обрав вас...» стали гаслом конференції.

нас виконати найважливішу місію на цій землі. І ми робимо це, бо любимо свого Господа. А Бог, Який назвав нас Своїми, знає і дбає про нас, як і ми піклуємося про тих, кого вважаємо своїми близькими».

Ведучий першого дня заходу заступник директора місії із зовнішніх зв'язків Юрій Троць представив гостей і запросив їх до вітального слова. Учасників конференції привітали пастор церкви м. Штутгарт Володимир Стрільчук, пастори з Німеччини Євген Браун та Давид Клець, пастор із Праги Леонід Демчук, пастор із Варшави Ігор Вознюк, а також завідувач Департаменту місій УЦХВЕ Веніамін Коваленко.

Учитель Біблії з Німеччини Лео Франк провів семінар на тему «Ба-

в майбутнє, — зазначив спікер. — Ваша місія досягнула цього рубежу і стикається із цим викликом. Для того, щоб люди, яким ми служимо, зустрілися з Ісусом і пішли за Ним, ми маємо відповідати на їхні нові запити, а отже, повинні докласти максимум зусиль, щоб вибудувати нову стратегію. І думати про це треба ще тоді, коли все добре, а не коли вже все почало руйнуватися». Після викладу Лео Франк відповів на питання присутніх.

Заключну проповідь виголосив єпископ церков ХВЕ Німеччини Леонід Козоріз. «У книзі Дій святих апостолів немає слова «Амінь», — зауважив служитель. — Ця книга пишеться й дотепер. І ми з вами є її авторами».

Завершився день робочою зустріччю місіонерів із керівництвом



День 1

Починаючи урочисте служіння, з вітальним словом до присутніх звернувся директор місії Віталій Оніщук. Він зазначив: «Ми не чужі, а свої Богу, бо Він обрав

чення церкви та бачення лідера. Стратегічне планування». «Кожна організація, зокрема церква, після близько 35 років вступає у фазу кризи і постає перед питанням, як рухатися далі, щоб вести громаду



місії, дружним спілкуванням рідною мовою, що багато хто з присутніх назвав великим благословенням у чужій країні.

Сторінка 3

ІНТЕРВ'Ю

Я ЗНАЛА, ЩО МОЖУ ПОМЕРТИ, АЛЕ СЕРЦЕМ НАДІЯЛАСЬ НА БОГА!



Андрій і Тетяна Кущуки у шлюбі вже 17 років. Вони проживають у с. Рованці, поблизу Луцька, виховують чотирьох дітей. Відвідують церкву та беруть участь у служінні. Сім років тому їхню родину спіткало випробування — Тетяні поставили страшний діагноз: олігодендрогліома головного мозку. Про те, що допомогло пройти через цей непростий період, подружжя розповіло команді студії «Крок назустріч».

Сторінка 7

ВИПУСК МІСІОНЕРСЬКОЇ ШКОЛИ «ГОЛОС НАДІЇ»



28 травня 2026 року в м. Сколе відбувся випуск 14 студентів місіонерської школи «Голос надії», яка проходила в співпраці з Київським біблійним інститутом. Група, яка почала навчання у березні цього року, здобула знання з місіології, гомілетики, герменевтики, історії церкви, християнської етики, душеопікунства, медіаслужіння тощо.

Сторінка 6

КОНФЕРЕНЦІЯ



РОЗІГРІВАЙ БОЖОГО ДАРА

Річна звітна конференція УЦХВЕ відбулася в Луцьку 20–22 травня під гаслом «Розігравай Божого дара» і стала підсумком четвертого року війни та осмисленням майбутнього Церкви. Головні напрями розвитку братства — зростання кількості церков і вірян попри втрати від окупації та еміграції, масштабна гуманітарна діяльність, кадрові зміни й акцент на богословській освіті та місії.

Відкриваючи форум, старший єпископ Анатолій Козачок говорив про небезпеку внутрішнього виснаження та потребу зберегти духовний вогонь. «Ми маємо від Бога дар — Його Слово; ми маємо Святого Духа і помазання від Господа для того, щоб іти й служити», — підкреслив він, закликавши не дозволяти страху ставати на заваді поклонянню.

Учасників привітали представники влади — народний депутат Віктор М'ялик, голова Волинської облради Григорій



Недопад і очільник Луцької райадміністрації Анатолій Костик. Слова підтримки висловили гості зі США Петро Кибукевич і Юрій Радчук, а також місіонер «Асам-

блей Божих» Джеральд Доллар. Головним запрошеним спікером став віцепрезидент Румунського п'ятдесятницького братства Лівіо Аксенті, який сказав: «Навіть якщо ви проходите через важкі часи — Церква випромінює світло. Це час розігравати ті дари, які Бог помістив у нас». Завершальну проповідь виголосив єпископ Михайло Мокієнко і



закликав до молитви за Україну.

Звіт старшого єпископа за 2025 рік показав головний парадокс часу: попри війну й втрати УЦХВЕ продовжує зростати. Станом на початок 2026 року братство налічує 1838 церков і понад 103 730 членів (роком раніше — 1814 церков і 102 653 члени). Водне хрещення прийняли 3945 нових членів; до братства ввійшли 52 церкви, вибула — 31.

Водночас війна залишає болючі сліди: за два роки через російську агресію припинили діяльність 80 церков у Донецькій, Запорізькій, Херсонській і Сумській областях, а братство втратило понад пів тисячі загиблих членів церков та їхніх рідних. Потужною лишається гуманітарна праця: за рік доставлено близько 10 тис. тонн

допомоги, приготовано майже 240 тис. гарячих обідів, роздано 626 тис. хлібобулочних виробів і майже 646 тис. примірників духовної літератури.

Заступник старшого єпископа Віталій Яцюк представив звіт про роботу департаментів; прозвували також голова Фінансового комітету Олександр Чернюшок, голова ревізійної комісії Віталій Зозуля, голова правління БФ «Єдобро» Іван Білик та старший єпископ УЦХВЕ Європи Юрій Веремій. Після затвердження звітів делегати звершили подячну молитву.

На третій день конференції було звершено молитву за новообраних старших пресвітерів обласних об'єднань — Олексія Гаврилова (Вінницьке), Петра Рибак (Волинське), Тараса Герасимчука (Дніпропетровське), Івана Коханевича (Київське), яку проголосив старійшина єпископ Василь Боєчко. Після молитви



проповідував єпископ Чернівецького об'єднання Роман Онуфрійчук та провів семінар «П'ятдесятницька ідентичність» директор департаменту освіти УЦХВЕ Віктор Вознюк. А завершив конференцію старший єпископ УЦХВЕ Анатолій Козачок.



НОВИНИ ЦЕРКОВ ХВЕ ВОЛИНІ

КОНФЕРЕНЦІЯ СЛУЖИТЕЛІВ ВОЛИНСЬКОГО ОБЛАСНОГО ОБ'ЄДНАННЯ УЦХВЕ

13 червня відбулася конференція служителів Волинського обласного об'єднання УЦХВЕ.



Захід об'єднав понад 400 делегатів: пасторів, дияконів, керівників молоді та благовісників церков області заради спільної цілі — духовного збудування й оновлення. Як зазначив Сергій Бас, девіз конференції: «А ви, улюблені, будуйте себе найсвятішою вашою вірою, моліться Духом Святим» (Юди 1:20-21).

Конференцію розпочав Паламарчук Олександр, перший заступник старшого пресвітера ВО УЦХВЕ. Навчальний семінар на тему «Вплив Святого Духа на особисте збагачення» викладав ректор Львівської богословської семінарії Володимир Салайдяк. Він виокремив основні ознаки духовно зрілого служителя: відданість Богу, освячення, від-



повідальність, послух, жертвність, терпіння та закликав присутніх вдосконалювати характер заради майбутнього життя у вічності. У другій частині семінару було звернено увагу, що порада й розрада можлива лише від Духа Святого, Який до того ж дає натхнення для служіння, відкриває Боже Слово, дає сміливість та силу проповідувати, кличе до праці.

Під час частини «Питання-відповідь» під керівництвом Павла Лаця на питання учасників конференції відповідали Яків Городюк, Сергій Бас, Володимир Салайдяк. Після секції та семінару до молитви за Україну, мир і сімейне благополуччя закликав заступник старшого пресвітера по Камінь-Каширському регіоні Петро Карпович.

Під час пообідньої частини заходу Ігор Скрипніченко, ректор Київського біблійного інституту, поділився думками щодо ролі Духа Святого в збудуванні церкви загалом, а також кожного християнина зокрема. Він звернув увагу, що дари і чудеса — це авторитет й сила Божого Духа.

Після другого семінару досвідчені служителі знову відповідали на питання учасників конференції. Зокрема Петро Рибак, Віталій Рощина, Ігор Скрипніченко. Модератором секції був Ігор Скоць.

Зі словом настанови та благословення звернувся до учасників конференції Петро Рибак, старший пресвітер УЦХВЕ. Він закликав до молитви один за одного задля плідної праці перед Божим лицем: «Аби не говорили про Духа Святого, а бути Ним словеними».

Упродовж заходу співом служив гурт «Голос Сіону» церкви містечка Торчин.



РУКОПОКЛАДЕННЯ НА СЛУЖІННЯ У ЦЕРКВІ «ХЛІБ ЖИТТЯ»

25 травня відбулося рукопокладення на служіння двох братів у церкві «Хліб Життя» с. Зелена, що в Ковельському районі Волинської області. Андрія Ходаковського було рукопокладено на пресвітерське служіння, а Дмитра Козачука — на дияконське. Священнодію звершували старший пресвітер ВО УЦХВЕ Рибак П. А., заступник старшого пресвітера в Ковельському регіоні Колотюк О. В., єпископ Величко В. І., відповідальні за Ковельський регіон Сидорчук А. М. та Савлук І. І.



РЕПОРТАЖ

«НЕ ВИ МЕНЕ ОБРАЛИ, А Я ВАС ОБРАВ...»

ПЕРША КОНФЕРЕНЦІЯ «ГОЛОСУ НАДІЇ» В ЄВРОПІ

День 2

Ранкове зібрання другого дня конференції почав Іван Онисів, заступник директора місії. Закликаючи до молитви, він процитував запитання, із яким Христос якимось звернувся до учнів: «За кого ви Мене маєте?» «Поки Бог не відкрив нам Себе, ми можемо багато знати й говорити про Нього, але ми не знайдемо Його по-справжньому і не зможемо робити того, для чого були створені», — зазначив промовець.

Далі звучали вітальні слова від служителів Ігоря Хомича з м. Дублін, Олександра Козюка з м. Оснабрюк (Німеччина) та Євгенія Гаврилюка, регіонального відповідального за церкви в Німеччині та Данії.

«Місіонерство й місієність — спільнокореневі слова, але відмінні за своїм значенням, — зазначив пастор церкви м. Варшави Ігор Вознюк, який звернувся з проповіддю до учасників заходу. — Місіонерство — це покликання окремих, а місієність має бути культурою та світоглядом кожної церкви й кожного християнина зокрема».

Місіонери з різних регіонів Європи розповідали про свою діяльність. Першими були представники

Іспанії, які продемонстрували відеоролик про роботу в цій країні. Місіонери з Польщі ділилися, зокрема, інформацією про успіхи біблійної школи та її випускників, які служать в різних регіонах Польщі та в інших країнах. Місіонерка з Чехії Оксана Корнійчук свідчила про свою працю, Боже спрямування та підтримку. Потім конференція звершила щирі молитви за служіння в цих регіонах.

Заступник директора «Голосу надії» Юрій Ковальчук, звертаючись до присутніх, зазначив, що всі часи й доби в Божих руках. «Я вдячний Богові, що Він керує часом, хоча й залишає нас у невіданні щодо того, що нас чекає, — зазначив спікер. — Бог робить Свої чудеса в моменти, які нам здаються найбільш несприятливими.

А наше завдання — бути там, де хоче бачити нас Бог, і робити те, що хоче Він».

Завершив першу частину другого дня конференції почесний директор місії Микола Синюк. «Бог вибрав нас, бо ми не можемо працювати без Нього, а Він не хоче без нас, — зауважив він. — За Свій вибір Господь заплатив високу ціну. І ми маємо бути



пастор зі Швеції, який багато років співпрацює з місією «Голос надії». Він поділився радістю, що місія так активно працює у Європі, і розповів про відкриття, отримане у скандинавських церквах, — про те, що саме українці стануть ключем до пробудження у Європі. Після місіонерських звітів присутні молилися за працю в згаданих регіонах.

Завершуючи конференцію, директор місії Віталій Онішук закликав місіонерів та служителів не впадати у відчай, коли буває особливо важко. «Навіть якщо рішення служити Богу, прийняте вами, приносить певні труднощі у ваше життя, залишайтеся вірними тому, що обіцяли. Продовжуйте служіння, до якого вас покликав Господь!» — закликав спікер.

Упродовж заходу співали хор місцевої церкви, гурти. Особливо колоритно звучали пісні, виконані мовами тих країн, де працюють місіонери. А вже «в кожній народі приємний Йому той, хто боїться Його й чинить правду» (Дії 10:35). Керівництво та працівники місії висловлювали вдячність місцевій церкві та пастору Володимиру Стрільчуку за високий рівень організації конференції.

Текст Ольги МІЦЕВСЬКОЇ
Фото Віктора МОКІЙЧУКА

готові платити ціну, якщо хочемо, щоб Він використовував нас у Своїй праці. А Йому дуже приємно, коли ми робимо те, що хоче Він».

Заклучна частина конференції почалася з перегляду відеоролика про роботу місії в часи війни. Потім словом ділився заступник директора «Голосу надії» Володимир Гусак. «Ми хочемо чути від Господа чіткий голос, який би спрямував нас до служіння,

ЗЕРНО, ЩО ПАДАЄ НА ДОБРУ ЗЕМЛЮ, ДАСТЬ ПЛІД

Володимир СТРІЛЬЧУК,
пастор церкви
м. Штутгарта

Я дуже вдячний, що цього року для регіональної конференції місія обрала місто Штутгарт і нашу церкву.

У 1993 році, коли я ще був дуже юним, нам з Америки передали клавіші й ми в селі Липно створили співочий гурт. І от один із братів, який тоді вчився в Луцьку, якимось чином каже: «Там є місія «Голос надії». Вони почули про нас і питають, чи ми не могли б поспівати в них на конференції». Це був 1994 рік. Я навіть пригадую слова однієї з пісень, які ми співали тоді. Це маленька історія, яка стала початком нашої багаторічної співпраці.



Наприклад, кілька тижнів тому ми з молоддю виходили в центр Штутгарта, співали українські християнські пісні. З одного боку, це може виглядати як слова на вітер, але до нас підходили українці, брали Євангелії. І я впевнений,

що це зерно Божого Слова десь колись проросте. У кожного місіонера, у кожного Божого служителя є своя історія про це.

Минулого року, переглядаючи конференцію місії з нагоди її 35-річного ювілею, я був особливо зворушений свідченням однієї сестри з міста Пологи. Це відклалося в моєму серці як частинка нашої історії, бо в той час я був учасником євангелізаційного гурту, про який та жінка згадувала. Вона розповіла: «Приїхав гурт «Маяк спасіння» в наше місто і співав. І в той час я покалася». Вона вперше почула нас із балкону своєї квартири й навіть трохи розсердилася, що заважаємо їй займатися звичними справами. Але потім стала прислухатися до



слів, до музики — і вони торкнулися її серця. Бог почав працювати в ньому.

Нині війна, Пологи в окупації, але посіяне Боже Слово неможливо вирвати із серця. Тому, місіонери, служіння, яке ви звершуєте, дуже важливе. Так, можливо, ми-

нуть роки... Можливо, багато чого відніме окупація чи інше лихо, але те зерно, що падає на добру землю, зросте й принесе плід. Тож хай «Голос надії» шириться, долаючи земні кордони, і люди, які ще не знають Бога, хай приходять до спасіння.

СВІДЧЕННЯ МІСІОНЕРІВ

"ВІРИМО, ЩО СЛУЖІННЯ В ХОРВАТІЇ - ЦЕ ПОКЛИКАННЯ ДЛЯ НАС

Петро СИНЮК,
Хорватія

У Хорватії ми з 2018 року. Служимо не лише українцям, але й хорватському народу. Зараз перебуваємо на сході Хорватії, у церкві міста Пожега. А також регулярно відвідуємо церкву містечка Донї Міхольц. Також відвідуємо ще ряд церков, служіння яких підтримуємо — проповідуємо, співаємо, допомагаємо в проведенні недільної школи. Це сприяє налагодженню більш тісної співпраці.

Ми працюємо з дітьми — різдвяні зустрічі, скаутські походи, табори та інші тематичні зустрічі. З місіонерами, які приїжджають до нас на певний період, проводимо величкі евангелізації в нашому місті та тих містах, де місцеві церкви відкриті до цього. Ми роздаємо літературу, спілкуємося з людьми, співаємо. І люди відгукуються, особливо якщо дізнаються, що ми українці. Що цікаво, люди охоче беруть Біблію, а також зазвичай не проти, якщо ми пропонуємо за них помолитися.

Також ми онлайн евангелізуємо людей із Боснії. На початку свого служіння ми жили в місті Плоче, що на півдні Хорватії, поруч із Боснією. І ця країна також лишлася в нашому серці. Ми



готуємо для них евангелізаційні відео, коментарі, підтримуємо листування. Ця праця у свій час підштовхнула нас до того, щоб евангелізувати через душеопікунство, тому що ці люди, які переглядають наші дописи та відео, згодом пишуть нам, зазвичай потребують підтримки та співчуття. І коли ми стали підтримувати їх, то зрозуміли, що це двері до того, щоб привести їх до Христа.

Згодом ми охопили таким консультування українців, а також і хорватів.

Ми віримо, що служіння в Хорватії — це покликання від Бога для нас. Воно не далося нам легко. Нині я чую, що закордонна місія, місія серед інших культур вже себе вичерпала, бо світ став дуже відкритим. Але вірю, що Бог кличе різних людей у різні місця і ставить кожного туди, де Сам

визначив. Тому нам важливо зрозуміти: «Це моє місце, я маю тут бути, бо так хоче Бог».

Я пригадую, як у нашому служінні був дуже важкий період. І тоді нам зателефонував хтось із братів з Іспанії і запросив переїхати служити до них. Спершу я дуже загорівся і буквально за один вечір прийняв рішення: «Усе, ідемо — там буде краще». Але того ж вечора в нас була одна онлайн-зустріч щодо служіння (це був період ковіду) і на ній мені було слово: «Ти дивишся на час і плануєш щось зробити. Але у Мене є Свій час. Я знаю, куди і коли». Тоді прийшов мир, і це слово тримає дотепер, оскільки насправді Хорватія — це доволі бідна країна. Так, вона дуже мальовнича, але й досить непростя у плані евангелізації. Але з нами Бог — Він провадить.

БОГ ПРОДОВЖУЄ СПАСАТИ УКРАЇНЦІВ

Сергій ЛУГОВСЬКИЙ,
Німеччина

У Німеччину ми прибули у 2022 році й одразу взялися за справу. Тож нещодавно ми святкували 3-річчя церкви в місті Бломберг.

У нашій землі проживає понад 240 тис. офіційно зареєстрованих українців. Саме наше містечко невеличке — близько 20 тис. людей. І наша церква на сьогодні налічує 41 член. Десь приблизно ще стільки ж зацікавлених приходить на служіння. Ми офіційно зареєстрували громаду, що нам дало певні привілеї перед державою. І це, як нам потім сказали, стало великим свідченням для представників влади, що українці в такі важкі часи дбають не лише про матеріальне, а й про духовне.

Спочатку ми шукали ті ворота, через які можна увійти в серця людей. Як тільки приїхали, до нашої церкви долучилася сестра, яка прибула сюди до війни і вже трохи знала німецьку мову. Тож ми вирішили започаткувати курси з вивчення німецької мови для новоприбулих українців, бо курсів ще тоді не було. І ніхто не знав, як далі складатиметься наше життя.



Нас прийняла місцева німецька церква, яка входила до складу нашого об'єднання. Тому щосереди о 17:00 у приміщенні церкви ми проводили ці курси. Після них пили чай-каву, запрошували на служіння, свідчили про Христа.

Окрім служіння в церкві, ми маємо чотири домашні групи — чотири «Б», бо вони діють у містечках, назви яких починаються на «Б» — Бломберг, Барнтрупі, Бад-Пірмонті та Борхені, що біля Падерборну. Також є сестринське служіння, служіння дітям, левітське служіння. Попри те, що нас небагато, у нас склалася дуже хороша команда. Ми намагаємося служити в міру сил,

які нам дає Бог, розділяючи це служіння між собою. І ми бачимо його плоди.

Щороку в нас відбуваються хрещення. Гості, які приїжджають до нас, нерідко зауважують: «Та у вас тут багато людей зі світу приходить» — «Так, зі світу, — відповідаю я. — А звідки ж їм бути?»

Одне з останніх свідчень. Моя дружина часто допомагає людям, які приїжджають із України, із оформленням документів. І ось з цього приводу до нас звернувся один дідусь на ім'я Юрій. Дружина допомогла йому з оформленням пенсії, подарувала Евангелію і запросила на зібрання. Він прийшов і після служіння розповів нам: «Я прожив 87 років. Я був комуністом, спортсменом, викладав в університеті. Але так і не встиг за життя прочитати цю книгу. Утім, це справді чудова інструкція для життя». І от цієї зими він прийняв водне хрещення. Слава Господу!

Це дійсно Боже провидіння, що й тут, у Німеччині, Він продовжує спасати українців. Тому ми рухаємося далі, просимо, щоби Бог давав Своє бачення, щоб ми й далі виконували Його волю.

СВІДЧЕННЯ

БОГ ІШОВ ПОПЕРЕДУ МЕНЕ

Оксана КОРНІЙЧУК, Чехія

Мої батьки проживають у Чехії багато років. Я не раз була в них у гостях і чомусь, молячись, казала: «Боже, пошли мене будь-куди, але не в Чехію». Не знаю чому, але мені там не подобалося.

Коли почалася війна, я служила в Сколе. Але мама стала наполегливо запрошувати мене до себе. Казала: «Ти просто приїдь на кілька днів, відпочинеш, розвієшся, побудеш із нами». Я спершу відмовлялася, але потім відчула, що треба поїхати. Я провела там кілька днів і не могла зрозуміти, чим було викликане це моє бажання.

На той час у тому, місті, де я тепер служу, не було церкви. Це містечко Млада Болеслав, за 50 км від Праги. І от у п'ятницю я відкриваю оголошення в інстаграмі й читаю, що 10 квітня у місті Млада Болеслав відбудеться богослужіння на першу годину дня. Я зрозуміла, що Бог ішов попереду мене і Сам готував мене до певних змін.

Коли я виходила тієї неділі на зібрання, то казала, що це просто буде дружній візит, я познайомлюся з християнами, поспілкуюся, попрощаюся й повернувся в Україну. Але Бог вже тоді працював із моїм серцем. Я в церкві зустріла дітей Леоніда та Ліни Демчуків — служителів із України, які працюють у Празі. Вони розповіли мені про те, як багато праці, як багато українців тут потребують Бога. І щось у моєму серці змінилося — я повернулася в Україну, збрала речі й поїхала в Чехію.

Я тут маю можливість працювати з дітьми, з молодими людьми. Тут є українські школи, куди Бог відкриває нам двері й ми проводимо для дітей уроки християнської етики. Там нам дозволяють прямо говорити про гріх, про спасіння, про Христа.

Дуже тішить те, що каються й пізнають Христа молоді люди. І вони хочуть далі служити. Тож я дуже тішуся, що можу ділитися з ними тим, чого Господь навчив мене. Коли я тільки приїхала й починала тут працю, то сама вела недільну школу, а нині в нас є ще троє вчителів, і я можу працювати в інших напрямках. Я дуже радію, коли бачу, як Бог масштабує це служіння.



ПОПРИ УСІ ТРУДНОЩІ БАЧИМО БОЖУ БЛАГОДАТЬ

Сергій СВІТАЧ,
Амстердам, Нідерланди

Нашій церкві у Нідерландах скоро буде два роки. Коли ми приїхали в Амстердам, то зустріли людей із різних церков і різних регіонів України. Ми зрозуміли, що маємо взятися тут за формування церкви. Утім труднощів також було немало, тому що люди мали різні розуміння, різний духовний рівень. Буває, допомагаєш молодій людині й очікуєш підтримки, але не отримуєш її, бо їй важко встояти в істині. І такі моменти для мене дуже болючі.

Я зрозумів, що насправді дуже складно сформувати команду з людей з різних регіонів, із різних конфесій, але разом із тим ми бачимо Божу благодать. Бачимо, як Бог дає покаєння, зокрема й молодим людям.

Чи впливає атмосфера міста на людей? Так, звісно. Є один юнак, який каже: «Коли я не викурю "косяк", то боюся до вас іти». А коли викурить, то приходить — цитує Писання, співає. І це не одинокий випадок.

Люди до нас на служіння приїжджають навіть і за 90-140 км. У нас сформувався певний стиль зібрання. По буднях ми проводимо домашні групи. І стиль їх проведення зовсім відрізняється. Є група, яку відвідує навіть свідок Єгови. Він переважно мовчить, але в якийсь момент наприкінці зривається і починає вносити якісь свої ідеї. Утім, як сказав хтось із мудрих: «Єресь — рушій богослов'я». І от коли в один із четвергів я приїхав до них на домашню групу, то одна бабуся, яка називає себе православною, підготувала тексти для цього чоловіка, які підтверджують, що Ісус є Бог. Її аргументи підхопили й брати. Не впевнений, що це йому допомогло (найімовірніше, що ні), але це допомогло цій старшій жінці та іншим братам заглибитися у Слово Боже і більш чітко сформулювати свої переконання.



СВІДЧЕННЯ МІСІОНЕРІВ

СЛУЖІННЯ, ЯКОМУ 33 РОКИ

Ліна ДЕМЧУК, м. Прага

Ми з чоловіком уже певний час служимо в Празі, але не є місіонерами «Голосу надії». Утім, я хочу засвідчити, як моє життя пов'язане з місією «Голос надії». Ще до свого одруження на одній із місіонерських конференцій мою увагу привернуло гасло, написане червоними літерами на білому фоні: «Ось я — пошли мене!» Це дуже торкнулося мого серця, тому я долучилася до команди молодих людей, які поїхали на служіння в Карелію. Я поїхала туди з Олегом Ігнатюком, Леною Гнатюк, які згодом стали місіонерами «Голосу надії».

До того я пройшла навчання на вчителя недільної школи, хоча насправді ніколи не хотіла бути вчителем, оскільки на тоді (а це було незадовго після радянських часів) для мене образ учителя був доволі негативним — це були ті, хто не любив нас, віруючих, і занижував нам оцінки. Але пастор нашої церкви наполегливо просив учитися — і я з поваги до нього зробила це.

Уже під час цієї місіонерської



поїздки ці знання дуже знадобилися мені. Олена Гнатюк, дізнавшись, що я пройшла навчання, стала буквально змушувати мене проводити біблійні уроки для дітей у загальноосвітніх школах, хоча спочатку дуже боялася. Ми жили в невеличкій однокімнатній квартирі. І я вечорами готувала ці уроки у ванній за посібником «Перлини Біблії». Це було певною школою для мене. Тож хоча я повернулася в Україну, де вийшла заміж, але ще певний час лишалася місіонеркою «Голосу надії», працюючи з дітьми в школах міста Нововолинська.

До одруження Леонід працював у школі з класом дітей, яких було десь до 30. Я теж допомагала йому. І якось ми вирішили, що треба розширити нашу працю. Ми стали молитися — і Бог дав нам сильне бажання піти в один дитячий садок, таке, що цього бажання не можна було нічим втишити. І одразу після одруження ми таки наважилися. Розгублено зайшли туди і зустрілися з завідувачкою та методистом. Ми спитали в них: «Чи можна проводити у вас уроки Біблії для дітей?» А нам у відповідь запитання: «Хто ви?» — «Ми працівники місії «Голос надії», — хоча працівником була лише я.

І це відкрило перед нами двері. Нам дозволили охопити всіх дітей, але обрали тільки старших, бо більше б не змогли. Починаючи цю працю, ми ніколи не думала, що це розростеться таким великим служінням, яке функціонує й дотепер уже 33 роки. Тепер цим служінням охоплені всі дитячі садочки міста, але почалося це з «Голосу надії». Саме так і називалися наші уроки. І діти розповідали батькам: «Ми ходили сьогодні на «Голос надії».

СЛОВО, ЯКЕ ТОРКНУЛОСЯ МЕНЕ

Людмила СЕРТ, Болгарія

Коли не було місії як споруди, і навіть церкви на Вороніхіна ще не було, а зібрання проводилися ще в наметі, Слово Боже вже почало вільно проповідуватися. Пригадую, як одного вечора це Слово торкнулося мене. Мій батько тоді жив у селі й возив молоко в місто. Я закрилася в його молоковозі (а мені було десь 13-14 років) і стала плакати й молитися: «Боже, я хочу служити Тобі. Хочу мати такого чоловіка, який буде Твоїм служителем, а не просто фермером чи бізнесменом». І ось невдовзі буде 30 років, як ми разом із Іваном служимо Богові на місіонерських полях.



Коли мені з сестрою-двійням було по 18 років, і ми їхали на служіння в Комі, то моя мама, дивлячись на нас, плакала: «Звісно, я вас благословляю... Але куди ви зібралися? Коли ви ви-

росли?.. Ви ж такими маленькими народилися».

Тобто мама, яка тримала нас, народжених семимісячними з вагою по 1,5 кг, сформувала про нас свою оцінку. Але Бог мав щодо нас своє бачення. Він не дивиться на нас очима батьків, керівників чи людей, які нас оточують, навіть нашими власними очима. Тому дуже важливо навчитися дивитися на себе очима Бога й бачити, що Він чекає від нас. Можливо, інші бачать тебе, як Давида, непомітним пастухом, але Бог на тебе хоче вилити Свою оливу помазання й використати тебе для Свого служіння.

РАДИЙ БУТИ ЧАСТИНОЮ МІСІЇ

Сергій БУРЕНОК, Польща

Я з невіруючої сім'ї. Виростав у своєї бабусі в селі Салтикова Дівича, що на Чернігівщині. У ньому працював місіонер «Голосу надії» Саша Футрук. Мені було 10 років, коли Господь через місіонерів став трудитися в моєму серці. А нині я вже їхній наступник і з Божою милістю працюю для Божої слави.

Моя праця у Варшаві почалася з того, що Бог поклав на серце братам місцевої церкви «Вефіль» започаткувати біблійну школу. У першому наборі було 19 випускників. У другому — 13. Тоді сформувалася команда, яка стала працювати в місті Гродзиськ-Мазовецький, у якому я працюю й дотепер. Ще одна група з випускників поїхала в Зелену Гуру, а інші — у Краків. Тож на сьогодні Божа робота робиться.

На служіннях у Гродзиську та



Зеленій Гурі збирається по 35-50 людей, у Кракові поки що трохи менше, але Бог робить свою роботу. Минулого року ми охрестили 14 людей. А цього року у Варшаві вже є десь 20 людей до хрещення, у нас — 3, у інших населених пунктах також є ті, хто готовий повністю віддати своє життя в Божі руки й служити для Його слави.

У нашій церкві проводяться сестринські зустрічі, дитячі

зустрічі (на яких були понад 70 дітей), недільна школа, домашні групки. Ми сформували невеличкий хор, який співає на свята. Проводимо вуличні евангелізації. І я радий, що можу бути частиною місії.

Ми плануємо провести дитячий табір «Територія здоров'я» та молодіжний табір у липні. А 5 жовтня в нас розпочнеться четвертий набір біблійної школи у Варшаві. Ми запрошуємо молодих людей, які хочуть трудитися на ниві Божій. І хоча ми звемо цю школу біблійною, але люди, які починають глибоко вивчати Біблію, бачать, що вона кличе їх до місіонерського служіння. Дві наші випускниці поїхали на служіння в Данію. Були ті, які поїхали в Ірландію. Я переконаний, що навчання — це потужний інструмент, який стане запалом на все життя. Тому ми щиро запрошуємо усіх до нас навчатися.

СВІДЧЕННЯ

БОЖА ЛЮБОВ ЧЕРЕЗ ПІДТРИМКУ ЦЕРКВИ

Руслан ВОЗНЮК, Іспанія

Ми є другою хвилею місіонерів у Європі. З 2015 року працювали в Польщі, а останні шість років працюємо в Іспанії. Це країна з населенням близько 48 мільйонів осіб, із яких 8 млн становлять іммігранти. Серед них понад 300 тисяч українців, які виїхали під час війни, а також мільйони емігрантів із колишнього СРСР.

Це переважно католицька країна, але близько 15% її жителів вважають себе атеїстами або агностиками.

Останніми роками зростає також кількість представників інших релігій, зокрема ісламу.

Із 2019 року в автономній спільноті Андалусія, де проживає найбільша кількість українців, служать моя сім'я, сім'я Юдіних та Шаповалових.

Місіонерська діяльність особливо розширилася після початку повномасштабної війни, коли до Іспанії стали прибувати українські біженці. На базі церков були створені гуманітарні центри, де люди могли отримувати духовну, матеріальну, юридичну та соціальну підтримку. Зокрема церква міста Малаги змогла прийняти та підтримати близько 600 осіб. Деякі з них прийшли до Бога й прийняли водне хрещення. А ще частина продовжила шлях духовного зростання в інших церквах.

Особливим благословенням стала так звана варенична евангелізація. Українських біженців запрошували на українські вечорниці. Ми разом ліпили вареники, готували інші традиційні українські страви та проводили час у спілкуванні, де люди відчували затишок та підтримку й мали змогу почути Слово Боже.

Проводимо також табори для українських дітей, які були травмовані війною. Найперша мета, якої ми прагнемо досягнути, — огорнути їх любов'ю і дати їм коло нових друзів, яких дітям так бракує в новому середовищі.

Хочу зазначити, що майже 80% людей, які приходять до хрещення, — це ті, які не відвідували церков до того. Вони побачили Божу любов через ту підтримку, яку отримали від наших церков.

З перших днів війни ми з однією з іспанських церков винаймали автобуси, їхали до кордону України й привозили людей до Іспанії. І дотепер ми за потреби робимо це.

Також молодь наших церков майже кожної неділі виходить на вулиці співати й проповідувати Євангелію. Ми активно працюємо в соцмережах, входимо до всіх онлайн-спільнот, які є в Андалусії та в Іспанії загалом, і намагаємося стати відповіддю на потреби людей. Ми беремо участь у проведених різних зустрічей, заходів, долучилися також до створення української бібліотеки в Малазі, куди передаємо християнську літературу.

БОГ ОБИРАЄ НА СЛУЖІННЯ ЩЕ З РАНИХ РОКІВ

Олександр КОЗЮК, Німеччина

Місія «Голос надії» відіграла певну роль і в моєму житті. Пригадую, коли ми ще навчалися в недільній школі, то нам — дітям та молоді — у приклад ставили тих людей, які присвятили свої життя роботі на місіонерських полях.

Ми любили, коли до нас приїжджали місіонери. Пригадую, як цікаво було слухати розповіді Івана Білика. Згодом я відвідував ті місця, де він працював як місіонер. Але моя місія тоді полягала в тому, щоб штукатурити дома молитви, які будували місіонери.

Я не був місіонером чи проповідником. Але пригадую, як одного разу місіонер Олександр Мелешук взяв нас, шістьох хлопців, відвіз у Нижньогородську область, у Арзамас, і чотири місяці працював із нами. Потім ми два місяці ще працювали у Лукоянові. І вже відтоді у своєму серці я відчув, що хотів би стати місіонером.

Кожен, хто береться за місіонерське служіння, хотів би відчувати себе місіонером із великої букви. Але Бог бере нас і закидає в якусь глухомань і каже: «Вперед». Так ми опинилися в містечку Оснабрюк. Ні, це велике й красиве місто, але ж мова німецька і нікого знайомого довкола, за винятком кількох сімей. Але моя дружина каже: «Ти маєш згуртувати людей і утворити церкву в Оснабрюці».

Перша моя реакція була: «Та ну, яка церква!» Поділився зі знайомим цією думкою, а він каже: «Поглянь довкола: хто буде проповідувати, хто буде співати?» Але я чомусь упевнений, що він обирає нас на служіння ще з раних років, а то ще й з утроби матері. І я дякую, що в моєму серці був цей поклик і Бог допоміг мені зробити цей відважний крок. А ще душе вдячний, що Господь перетнув мої дороги з багатьма місіонерами «Голосу надії», які стали для мене прикладом та підбадьоренням.



МИЛОСЕРДЯ

"ПІД ПОКРОВИМ БОЖОЇ БЛАГОДАТІ"

20 РОКІВ ТАБОРУ "ЄДНІСТЬ"

17 травня 2026 року відбулося урочисте богослужіння з нагоди 20-річного ювілею християнського табору «Єдність», що спрямований на служіння людям з інвалідністю, а також на реабілітацію військових. Захід зібрав близько 600 учасників — волонтерів, партнерів та постійних гостей табору з Волині, із усієї України та навіть з-за кордону.

Першим мав слово директор Департаменту служіння людям із порушеннями слуху УЦХВЕ Павло Смаль. Саме за його ініціативи й було організовано відпочинок для людей з інвалідністю. А все починалося власне зі служіння нечуучим. «Був один вечір майже 20 років тому, — згадав служитель. — На цьому місці ще не було всіх цих гарних будівель. Стояло близько 60 наметів. І пішов сильний дощ. Єдиним сухим місцем на той момент лишалася невеличка кухня, вкрита плівкою. Там ми зібралися нашою командою з 10 чоловік, взялися за руки й широ молилися. Було близько 4 години ночі. Ми пережили неймовірну Божу присутність, і після молитви хтось сказав: «Ось це справжня єдність!» Так і з'явилася назва табору. З того часу ми переживали різні періоди, були фінансові труднощі, але, незважаючи на це, Бог рясно нас благословляв. І я не пам'ятаю жодного року, щоб люди не приходили до Бога в покаянні!» Також пастор підкреслив важливість служіння молитовної кімнати, де чимало отримали



треб потрібні люди. Але молодь завжди радо відгукується, останнім часом нам доводиться навіть обмежувати кількість волонтерів, декому відмовляти. Чому ж люди мають таке велике бажання сюди приїжджати? Я думаю, тому, що це місце перебуває під особли-

приїжджали просто допомогти у прибиранні, отримували хрещення Святим Духом, запаливалися молитвою і служінням, а батьки свідчили про зміну їхнього характеру. Служіння людям із інвалідністю поширюється, і вихідці з України сьогодні організовують табори під назвою «Єдність» за кордоном, зокрема в США.

Відпочивальники, волонтери свідчили про приємні моменти, пережиті в таборі. Також на урочистий захід приїхали чимало служителів. Серед них були пастори Микола Смаль (США), Микола Климчук (Підгайці), Олександр Колотюк (Ковель),

хрещення Святим Духом. «Моє серце переповнене радістю і вдячністю. Хочеться, щоб це місце і надалі було підтримкою для людей з інвалідністю», — завершив він.

Сьогодні масштаби табору такі, що кожного заїзду тут працюють 150 волонтерів. А щороку відбувається по три заїзди. Про команду відпочинку «Єдність» розповіла старша координаторка Алла Глинюк: «У таборі ми маємо розгалужену систему — службу порядку, кухню, пральню... Для забезпечення всіх цих по-



вим покровом Божої благодаті, яка не зменшується, а навпаки — зростає». Зокрема волонтерка згадала про те, як підлітки, які

почесний єпископ Михайло Близнак, старший пресвітер ВО УЦХВЕ Петро Рибак та старший єпископ УЦХВЕ Анатолій Коза-

чок. Усі вони дякували людям, які посвятили себе служінню, дякували Богові за Його благословення через працю відпочинкового закладу та бажали команді успіху в подальшій праці.

Заключне слово виголосив Анатолій Козачок. «Бачачи людей, яких Господь покликав до такого служіння, я неймовірно радію, — сказав він. — Хочу подякувати Павлу Олександровичу, що він прийняв це покликання, що був створений цей табір «Єдність», що вже 20 років — «Під покровом Божої благодаті», як написано на вашому банері. Дякую волонтерам, спонсорам, служителям. А найбільше дякую Богові, бо вірю, що це Він викликає бажання та дію». Єпископ проповідував на основі Євангелія від Матвія 25:40. «Коли ми служимо один одному — ми служимо Самому Христу, — зауважив промовець. — «Коли зробили одному з найменших — зробили Мені» — каже Ісус. Любов Божа виявляється тоді, коли ми виявляємо любов. Ніби Господь через нас простягає Свою руку до людей, які потребують допомоги. «Носіть тягарі один одного...» — закликає нас Біблія. — «Усім робімо добро...» І коли ми починаємо служити іншим, у цьому процесі відразу стає присутнім Господь. І чим більше ми служимо іншим, тим більше Господь наповнює нас самих!»

Організатори планують продовжувати ювілейні заходи протягом року. Заїзди людей із інвалідністю розпочинатимуться з 27 червня і триватимуть до кінця липня. Також заплановано репетиції для військових у травні та вересні.

ВИПУСК МІСІОНЕРСЬКОЇ ШКОЛИ "ГОЛОС НАДІЇ"

Продовження,
початок на стор. 1

В урочистому богослужінні взяли участь служителі з усієї України. Зокрема керівництво місії — директор Віталій Оніщук, почесний директор Микола Синюк, перший заступник директора Сергій Тарасюк (Житомирщина), заступники Іван Онисів (Львівщина), Володимир Гусак, Юрій Троць та Юрій Ковальчук (Волинь). А також відповідальні за місіонерську працю в регіонах — Віктор Клець (Сумщина), Володимир Герасимчук (Дніпропетровщина), Петро Устимчук (Полтавщина), Олександр Яковчук (Хмельниччина), Максим Сергієнко (Запоріжжя) та інші працівники місії.

Упродовж богослужіння студенти висловлювали вдячність організаторам і викладачам місіонерської школи. Служителі говорили слова настанови та збудування для майбутніх місіонерів.

Пастор місцевої церкви та директор місіонерської школи Іван Онисів поділився своїми враженнями від останнього набору: «Ця



група студентів була особливою. Студенти приїхали з Київщини, Житомирщини, Чернігівщини, Запоріжжя, Львівщини та Рівненщини. Але вперше більша частина з них представляла південь та схід України. Унікальним був досвід праці з тими студентами, які стали першими віруючими у власних сім'ях. Вони мають яскраве свідчення навернення, протиставляють життя з Богом і без Нього та щиро запалені працювати на Божій ниві!»

«Ми молимося, щоби Бог благословив вашу працю, вашу відданість, — сказав, звертаючись до випускників Віктор Клець. — Посилаючи апостолів проповідувати

Євангелію, Божий Син знав їхні переживання. Напевно, вони теж думали, що в них не вийде, як і в іноді думає. Тому Ісус сказав: «Ви приймете силу!» Я вірю, що кожен із вас буде покладатися на Господа й користуватися Його силою. Будьте відважними та майте дерзновенність у своєму служінні!»

Продовжуючи тему свята П'ятдесятниці, Микола Синюк спонукав місіонерів будувати стосунки зі Святим Духом. «Ми отримали силу, та не завжди перемаємо, ми отримали ангельські мови, та характер маємо не зовсім ангельський, — зауважив він. — Апостол Павло закликав не лишатися у віці духовних дітей, але зростати

у вірі. Як у Книзі пророка Єзекіїя сказано: спершу по кісточки, далі по коліна, далі по пояс ввійдете і пливуть у потоці Святого Духа».

«Коли учні запитали Ісуса щодо відновлення царства Ізраїля, Його відповідь була досить різка: «Не ваша справа знати час та добу», — звернув увагу Юрій Ковальчук. — Час та доба для місіонерів — це завжди складне питання. Ми всі чекаємо дня, коли зможемо побачити плоди праці. Нам хочеться зазирнути в майбутнє. Але знати щось наперед — не завжди благо. Думаю, це наш привілей — «не знати час та добу». Бо постійне очікування результату не дозволяє зосередитися на служінні й бути ефективними тут і зараз. Наша справа — бачити Бога й бути Його свідками».

Сергій Тарасюк нагадав цитату Ісуса Христа: «Хто поклав руку на плуг, та оглядається назад, не годиться для Божого Царства». «З підліткових років мені довелося освоювати професію плугатаря. Я навчився, що плуг потрібно міцно тримати, вміло ним керувати, потрібно мати силу, щоб тягнути

плуг і розуміння, як робити борозни. Якщо оглянешся під час орання — лінія буде кривою, — розповів пастор. — У Біблії плуг символізує служіння. Ми сподіваємося, що ви, шановні випускники, візьмете на себе відповідальність і поповните число місіонерів. Не бійтеся покласти руки на плуг!»

Заключне слово виголосив Віталій Оніщук. Він зосередився на темі миру, що особливо актуальна в сучасному світі. «Ви знаєте, як непросто буває помирити людей. Сьогодні ми бачимо, наскільки складним є питання досягнення миру й завершення війни. Але, як написано, Бог «дав нам служіння примирення!» Це служіння сильніше від усіх земних структур. Бог руйнує імперії і зупиняє царів. І ми можемо принести слово примирення грішному світу. Це слово вгамовує агресію, робить ворогів друзями — бо вони пізнають істинну. Це слово дає надію. Це слово примиряє людину з Богом!»

Служителі звершили щирі молитви за випускників місіонерської школи та благословили їх на служіння.

"Я ЗНАЛА, ЩО МОЖУ ПОМЕРТИ, АЛЕ СЕРЦЕМ НАДІЯЛАСЬ НА БОГА!"

ДІАГНОЗ: ПУХЛИНА ГОЛОВНОГО МОЗКУ

Тетяна: — Почну з того, що невдовзі перед тим, як дізналася про свій діагноз, я стала замислюватися над Божою величчю. Дивилася на зорі, місяць, землю... Думала: «Боже, Ти такий сильний!» Через деякий час у мене стала сильно боліти голова. Пішла до лікаря, він каже: «Це мігрень». Виписав таблетки. Голова боліла як удень, так і вночі — постійно. Я пила таблетки, але біль не втишувався. Тоді мене направили на МРТ — і виявили пухлину в лівій півкулі головного мозку.

Пам'ятаю, як йшла до лікаря з результатами обстеження, а в серці спокій: як Бог дасть, так і буде... Лікар сказав відразу, що це пухлина, із якою довго не живуть. На той час мені було 30. Згодом знайома, яка працює в тій же лікарні, казала, що з таким діагнозом живуть 2-3 роки з операцією і півроку без неї. Лікар мені прямо так не сказав, але говорив спокійно й пояснив, що треба робити операцію. Інакше за півроку можу втратити мову, слух, зір, можу стати паралізованою. Тобто все найгірше може трапитися, тому що ця пухлина — одна з найагресивніших. Я поїхала додому, розказала Андрію...

Андрій: — Це був великий шок. Раніше в нашій родині не було таких важких хвороб. Якись незначні тільки. Ми стали молитися до Бога, збиратися сім'ями. Усі до нас приходили, щодня молилися, просили по церквах. Наша рованецька церква дуже багато молилася. Усі люди об'єдналися й ніби разом переживали це все. І це давало нам силу, терпіння.

Тетяна: — Ми поїхали в Київ, ще раз обстежилися. Діагноз підтвердився, і там сказали робити операцію. Але якось до нас приїхав один служитель. Каже: «Давайте за вас помолимось». Ми помолілися — і мені перестала боліти голова.

Андрій: — А перед тим вона ці 2-3 місяці майже не спала. Трималася за голову, тягнула себе за волосся. Був дуже сильний біль. Дуже важке життя було. Треба було якось суміщати і роботу, і сім'ю, і допомогти Тані. Ця хвороба забирала все. Уся увага була на хворобі, щоб якось її перемогти.

МОЛИТВА І БОЖА ВІДПОВІДЬ

Тетяна: — Я дуже аналізувала себе. Згадувала всі гріхи. Молилася: «Боже, скажи мені. Тільки так, щоб я зрозуміла!» І так хотілося, щоби Бог сказав: «Я тебе люблю!» На одній молитві було пророцтво, Бог сказав: «Я тебе люблю», і ще: «Це не за гріхи». Пам'ятаю, у мене така довіра до Бога була! Я казала: «Боже, якщо Ти готовий забрати мене, я згідна. Але ж чоловік, діти... Якщо Ти хочеш, щоб я пішла на операцію, я готова. Але Ти знаєш, як я хочу, щоб Ти зцілив мене!» Та що не сталося б, я зна-



ла, що все одно буду вірна Богові.

Андрій: — Ці молитви, звісно, були особливими. Коли ти з Богом говориш ніби на рівних. Коли ставиш питання — і відразу в думках приходять відповідь. І через Біблію, і через братів, які навідували, Бог говорив до нас. Я Богу ставив конкретне питання. Я не розумів, як діти можуть бути без мами. Казав: «Я не хочу, щоб моїх дітей росила якась чужа тьотя. І я хочу, щоб у них була мама!»

Тетяна: — Мені ж так боліло, то навіть важко згадувати... А після молитви лягла спати, і чую — не болить голова. Вранці просинаюся — не болить. Я так зраділа, думаю: «Все, я тепер зцілена!» Пішла до лікаря, мені знову зробили МРТ. Лікар сказав, що пухлина яка була, така і є, але вона не збільшилася. Ми попросили в нього поки не робити операції. Поки не болить — не робити.

Пройшов рік, я завагітніла четвертою дитинкою. Гінеколог направив нас до нейрохірурга. Той побачив мене вагітною і сказав: «Якщо пухлина дасться взнаки, то з вас двох будемо тебе спасати». Дозволив — і народила. Здоровенький хлопчик!

ВІЌЗД У США І ЗАГОСТРЕННЯ ХВОРОБИ

Тетяна: — Коли почалася війна, ми поїхали спочатку в Німеччину. Там жили місяць-два. Потім Вітя — це рідний брат чоловіка — запросив нас у США. Ми купили білети. Дуже довго чекали. І за два дні до відльоту наші білети скасовують, гроші не віддають...

Андрій: — І я кажу: «Значить — це Бог так розпорядився, щоб ми туди не їхали. Нам туди не потрібно їхати». А Таня каже: «У мене чомусь на серці, що треба їхати». І додає: «Якщо я помолюся і на ранок Бог дасть людину, яка оплатить білети, то це буде знак». І, як не дивно, вранці дзвонить Вітя, каже: «Знайшлася людина, яка хоче допомогти сім'ї з України». І так ми опинилися в Америці.

Тетяна: — Ми переїхали у квітні, а в кінці вересня мені стало дуже погано. Раніше голова боліла тільки в одній точці, а тепер — повністю. Я не думала, не хотіла думати, що це пухлина... Але пішли в лікарню, і нам сказали, що

пухлина збільшилася. Раніше вона була як виноградина, а тепер стала як апельсин.

Андрій: — І лікар сказав, що потрібно якнайшвидше робити операцію. Ми й самі це розуміли. Якось Таня каже: «Андрюша, принеси мені з кухні води». А сама пішла у ванну. Чую: «Бабах!» Що таке? Приходжу — вона лежить. І вдарилася — кров тече. Я її — на ліжко, привів до тям. Поїхали в лікарню.

Тетяна: — Нам сказали лишатися для операції. Але я попросила ще на день відкласти її. Хотіла попроситися з дітьми. Ми поїхали додому, пішли до пасторів. Служителі помолилися, помазали оливою, благословили.

ІЗ МОЛИТВОЮ — НА ОПЕРАЦІЮ

Тетяна: — Одна знайома нам порадила поїхати на молитву до пророка. Там було дуже багато людей. І коли до нас дійшла черга, той пророк (ми не знали його, а він нас) помолівся, і Бог наповнив його Духом. Він каже: «У кого є проблеми, облиште їх, тут є серйозна проблема». І він мені повністю розказав, як і що мене чекає. І передав слово: «Якщо будеш зі Мною, Я проведу і допоможу тобі». Наступного дня ми поїхали на операцію.

Андрій: — Положили Таню на каталку. І лікар став детально розповідати, які ускладнення можуть бути: може не говорити, не бачити, не пам'ятати, може паралізувати... Та й взагалі на життя гарантії немає. А Таня як Таня — слухає і всміхається. Із вірою — до Бога!

Коли Таню забрали в операційну, я чекав у спеціальному кабінеті з іншими людьми. Там на табло були імена пацієнтів і показано кольорами, у кого на якій стадії операція. Тоді до мене дзвонили місцеві пастори з Ванкувера, говорили зі мною. У такі моменти переполюють відчуття, ніби ти лишився сам. У голову лізуть всякі думки. І ті дзвінки дуже підтримували під час очікування. Слава Богу, операція минула успішно. І відновлення проходило добре. Перші дні її годували тільки через крапельницю. Спочатку вона не говорила, тільки відкривала очі й

тримала мене за руку.

Тетяна: — Але 30% пухлини хірурги лишили, бо це було за оком, а там — дуже небезпечно. Через місяць призначили радіацію. Я пройшла десь 30-40 сеансів. Потім стала приймати хімію. Радіація — це прийшов, полежаю, устав, пішов. Нічого не відчуваєш. А от від хімії страшенно нудило, я не могла нічого їсти. Дуже важкий був час. І я прийняла її перший раз, другий...

Потім до нас приїхав служитель і запропонував: «Якщо хочете, я за вас помолюся, щоби пухлини не було взагалі». І після молитви каже: «Ти здорова». — «А як мені знати?» — «Підеш на МРТ і побачиш». Через тиждень я пішла на МРТ, і мені сказали, що справді пухлини більше немає.

Андрій: — А перед тим вона ходила на МРТ, і було видно, що пухлина зменшується, але все ще лишалися білі частинки. Коли ж прийшла останній раз, то лікарі сказали: «Ви вже повністю здорові». Кажуть: «У вас там, мабуть, хтось є — на небі!» Тому що дуже різко все зникло.

НОВА ПРОБЛЕМА: ТРОМБИ В ЛЕГЕНЯХ

Тетяна: — Пам'ятаю, якось той самий служитель був у нас у гостях. Стали молитися, і було слово: «Тебе знову чекає трудність, але довіряй Мені — і пройде». Я ж якраз мала на йти МРТ на перевірку. Думаю: Боже, хай тільки все буде добре! І обстеження показало, що все добре. Думаю: головне, що пухлини немає, решта — то таке... Раптом одного дня мені стала боліти голова. Вдихаю і не можу видихнути...

Андрій: — Я був на роботі, дзвонить Ангеліна (дочка) і каже: «Мамі дуже недобре, швидко їдь додому!» Я приїжджаю, заходжу в хату, а вона просто задихається. Каже: «У мене, мабуть, коронавірус чи запалення». Ми — швидко в машину і в лікарню. Зробили кардіограму. Кажуть: «У вас тромби в легенях. І вже легені починають завмирати. Терміново треба на ранок робити операцію». Почали їй колоти розріджувачі крові.

Я поїхав додому до дітей. Кажу: «З мамою дуже погано —

може дожити до ранку, може не дожити» — «Тату, стаємо і молимося!» Наші діти вже навчені: якщо мамі недобре, треба молитися. І під час молитви я почув голос: «Андрію, не переживай, все буде добре». Я голосів раніше ніколи не чув. Але після того спокій прийшов на серце. І ми лягли спати. Зранку встаю, швидко — в лікарню. Дивлюся — Таня ходить по палаті, ліжко застеляє. Каже: «Що я тут роблю?» Кажу: «Тобі, людино, операцію зараз мають робити!»

Тетяна: — А зі мною все було добре. Я легко дихала. Лікарі перевірили — тромби ще були, але вже пішов процес покращення. І нас відпустили додому. Тільки ще півроку треба було таблетки приймати.

ПІДТРИМКА ЦЕРКВИ І НАДІЯ НА БОГА

Тетяна: — До нас приходило дуже багато людей із тої церкви, де ми були. Із 700 членів, напевно, десь 150 нас відвідали, дехто — по кілька разів. Зібрали фінансову допомогу. Привозили нам їсти. І в Україні в церкві теж молилися, переживали. Казали, що не було такого зібрання, де б не молилися за нас.

Андрій: — Віруючі люди дуже згуртовані. Коли біда — це спільна біда. В одного болить — і всі співпереживають. Ти не лишаєшся сам на сам. Головне — не закриватися в собі, йти до церкви. Здається, просто прийшли люди, поспілкувалися, помолилися. А для нас це було дуже великою підтримкою.

Коли ти проходиш через таку хворобу, реально розумієш, що є Бог на світі. Що є Бог у будь-якій ситуації! І яка б ситуація не була в країні, як-от зараз — страшна війна, але в усіх обставинах є Божя рука. Іноді нам здавалося, що з тієї біди вже не виліземо. Але тепер оглядаємося і розуміємо: Бог провів нас, ми б самі не пройшли.

Тетяна: — Хочу сказати людям, щоб завжди довіряли Богу. Неважливо, яка ситуація. Я розуміла, що можу померти, але надіялася на Нього. Довіряйте Господу — і ви пройдете. От просто серединою всією, всім, чим ти думаєш. Довіряти — це розуміти, хто такий Бог, який Він великий і славний. Розуміти, що Він знає, як краще для нас.

Андрій: — У Біблії написано: усе що Бог робить — робить на добро. Здавалося б, що може бути гірше — твої жінці розрізають голову. Чому ми мали таке проходити? Але чомусь Бог веде такою дорогою. Тільки в небі все зрозуміємо.

Де люди ставлять крапку, Бог ставить кому. У Нього є вихід із будь-якої ситуації. І в Нього є Свій план. Якщо людина довіряється Богові, Він не дасть їй чогось непосильного — а стільки, скільки вона зможе знести.

РОЗДУМИ

ПІЛЬНУЙТЕ І МОЛІТЬСЯ

Матвія 26:40–41;
Луки 22:40–4

НІЧ У ГЕТСИМАНІ

Є місця, де небо схиляється до землі ближче, ніж будь-де. Гетсиманський сад — одне з них. Туди прийшов Господь у найтемнішу ніч Свого життя, коли тінь хреста вже лягла на Його душу. І саме там, на тому місці молитовної боротьби, Він залишив нам один із найважливіших Своїх заповітів: «Пильнуйте й моліться, щоб не впасти на спробу, бадьорий бо дух, але немічне тіло» (Мт.26:41).

Ці слова не були сказані легко, мимохідь. Вони народилися з вуст Того, Хто сам у ту мить молився так, що піт Його був, як краплі крові. Це не теорія про молитву — це свідчення з самого серця боротьби. І тому ми сьогодні повинні слухати їх з особливою увагою, бо йдеться про найдорожче, що в нас є, — про нашу віру, яку легко втратити, коли ми перестаємо молитися.

ЗАПОВІДЬ, ДАНА ПЕРЕД ВИПРОБУВАННЯМ

Зверніть увагу на час. Христос каже учням молитися перед тим, як прийшла спокуса, а не після. «Моліться, щоб не впасти в спокусу» (Лк.22:40). Він знав, що до саду вже наближається Юда зі сторожею, що попереду — зрада, страх, утеча, відречення. І єдину зброю, яку Він вкладає в руки учнів напередодні цієї бурі, — це молитва.

Тут криється глибока істина: молитва — це не порятунок під час бурі, а укріплення дому

до того, як буря прийде. Хто не молиться у дні спокою, той не встоїть у день потрясіння. Багато людей згадують про Бога лише тоді, коли вже падають. Але Господь учить нас молитися завчасно — щоб не впасти зовсім.

Випробування приходять до кожного. Питання не в тому, чи буде спокуса, а в тому, чи будемо ми готові, коли вона прийде. І готує нас саме молитва.

СОН УЧНІВ — ОБРАЗ НАШОГО ЗАНЕДБАННЯ МОЛИТВИ

«І, вернувшись до учнів, знайшов їх, що спали» (Мт.26:40). Який гіркий докір лунає у словах Господа до Петра: «Отак, не змогли ви й однієї години попилнювати зо Мною?» Це той самий Петро, який щойно присягався: «Хоч би мені навіть умерти з Тобою, — я Тебе не відречусь!» Дух його справді був бадьорий. Він любив Господа, він хотів бути вірним. Але тіло було немічне — і замість молитви він обрав сон.

І що сталося далі? Той, хто заснув замість того, щоб молитися, через кілька годин тричі відкрісав від свого Вчителя. Відречення Петра почалося не у дворі первосвященника — воно почалося в саду, де він спав замість того, щоб молитися. Падіння віри ніколи не буває раптовим. Йому завжди передують занедбана молитва.

Тож як часто ми, подібно до учнів, «спимо» — не тілом, а душею? Молитва стає короткою, поспішною, формальною. Ми

надто втомлені, надто зайняті, надто заклопотані. І не помічаємо, як поволі холодне серце, як слабшає віра, як підкрадається спокуса, якій ми вже не маємо сили опиратися. Бо духовний сон завжди передуює духовному падінню.

«БАДЬОРИЙ ДУХ, АЛЕ НЕМІЧНЕ ТІЛО»

У цих словах Христос дає нам точний діагноз людської природи. У нас є щире бажання служити Богові — це наш бадьорий дух. Але є й наша слабкість, наша схильність до втоми, лінощів, страху, гріха — це немічне тіло.

Господь не зневажає нас за цю немічність. Він її розуміє краще, ніж ми самі. Тому Він і не каже просто: «Будьте сильними!» Він каже: «Моліться». Бо знає, що сила, якої нам бракує, не в нас самих — вона приходиться згори, у відповідь на молитву.

Молитва — це місце, де немічне тіло зустрічається з Божою силою. Це місце, де наш слабкий дух підкріплюється Духом Святим. Хто молиться — той черпає не зі своїх вичерпаних запасів, а з невичерпного джерела Божої благодаті. А хто перестає молитися, той залишається наодинці зі своєю неміччю — і немінуче падає.

ХРИСТОС — НАШ ВИРЕЦЬ МОЛИТВИ

А тепер погляньмо на Самого Господа. Поки учні спали, Він молився: «Відійшовши від них, як докинути каменем, на коліна припав та й молився» (Лк.22:41).



Звернімо увагу на три речі в Його молитві.

По-перше, Він молився чесно. Він не приховує перед Отцем Свого жаху: «Отче, як волієш, прonesи мимо Мене цю чашу!» Справжня молитва — це не красиві слова, а вилиття серця, яким воно є насправді. Бог не лякається наших страхів і сумнівів, коли ми приносимо їх Йому.

По-друге, Він молився в покорі. «Та проте не Моя, а Твоя нехай станеться воля!» Ось вершина всякої молитви. Ми часто думаємо, що мета молитви — змінити Божу волю на нашу. Але справжня молитва змінює нас — щоб ми прийняли волю Божу як свою. Саме така молитва зберігає віру: коли я довіряю Богові навіть тоді, коли Він веде мене дорогою чаші, а не дорогою, яку обрав би я сам.

По-третє, Він молився до перемоги. Христос вийшов із саду не зломленим, а готовим. Учні, які спали, розбіглися від страху. А Господь, який молився, спокійно пішов назустріч хресту. Ось різниця, яку творить молитва: вона відрізняє тих, хто втікає, від тих, хто стоїть.

МОЛИТВА ЯК СТОРОЖ ВІРИ

То чому ж саме молитва зберігає нашу віру?

Бо віра — це не разовий вибір, а живі стосунки, які потребують постійного живлення. Як вогонь гасне без палива, як рослина в'яне без води, так і віра слабне без молитви. Молитва — це дихання віруючої душі. Хто перестає молитися, той поволі перестає вірити, навіть якщо ще довго цього не помічає.

Молитва тримає нас близько до Бога — а близько до Бога спокуси важко нас перемогти. Вона відкриває нам очі, щоб ми бачили пастки, які інакше нас зловили б. Вона дає силу опертися, коли власної сили вже немає. Вона нагадує серцю, Кому воно належить.

Ось чому диявол найбільше боїться людини, яка молиться, і найдужче прагне відучити нас від молитви. Бо він знає те, що часто забуваємо ми: поки людина молиться — вона не впаде; а коли перестане молитися — падіння буде незбаром.

Василь МАРТИНЮК

КРОСВОРД

По вертикалі:

1. Місто набережжя Лікій. 2. Місто, збудоване синами Гада. 4. Ставок, у якому вмився незрячий і прозрів. 5. Євангеліст. 8. Єгипетська кара. 9. Хвороба Наамана. 10. Гора, з якої благословляли Ізраїль. 15. Вулиця в Дамаску, на якій був Савл у домі Юди. 16. Місто, у якому жив Ахімелех. 17. Сестра Мойсея. 20. Сирійський воєначальник. 21. Син Гамана.

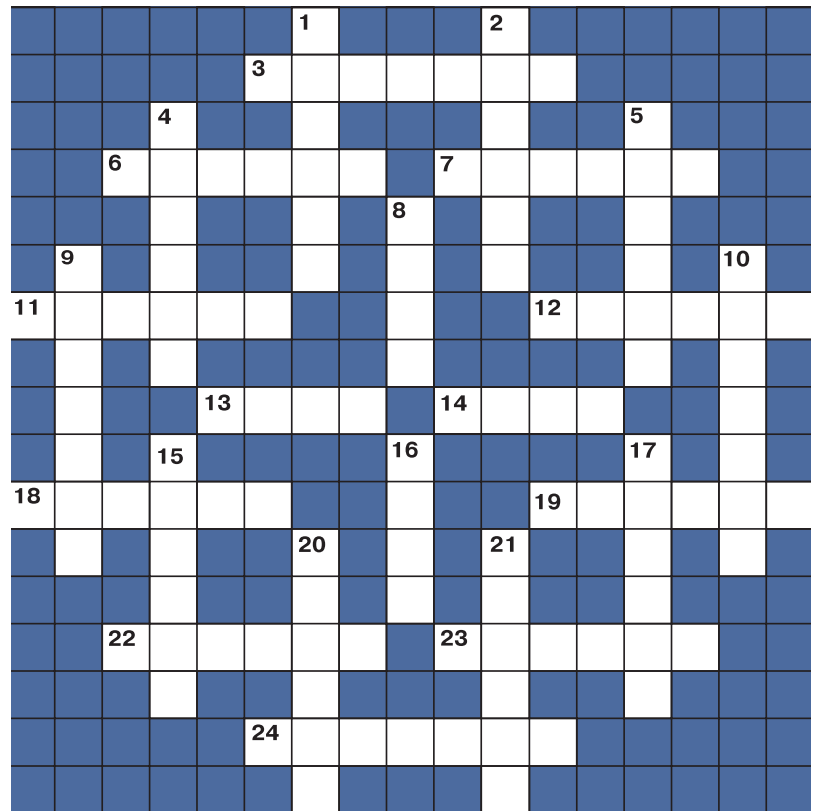
По горизонталі:

3. Плід Духа. 6. Ідол, привезений у Самарію. 7. Гора, до якої пристав ковчег Ноя. 11. Місто, у якому Павло оздоровив Євтиха. 12. Друг Йова. 13. Місто, у яке Дух Божий приніс Пилипа. 14. Слово, написане кистою руки на стіні. 18. Йому дали ім'я Авед-Него. 19. Міра довжини в 600 стоп. 22. Дякон єрусалимської церкви. 23. Святий у Колосах, якого вітав Павло. 24. Втрата духовних та фізичних сил.

Відповіді на кросворд, розміщений у №2 (лютій), 2026 р.

По вертикалі: 1.Гілбоа. 2.Наїн. 3.Ісаїя. 4.Митник. 7.Аднах. 8.Херет. 10.Ангел. 14.Пагав. 15.Емімма. 18.Естер. 19.Потоп. 21.Арпад. 23.Состен. 24.Сарана. 27.Асаф. 28.Авів.

По горизонталі: 5.Нісан. 6.Яспис. 9.Надія. 11.Гедеон. 12.Сивина. 13.Кедр. 15.Ефес. 16.Ахзів. 17.Лідія. 20.Ісав. 22.Азот. 25.Легион. 26.Каріот. 27.Авана. 29.Гехаз. 30.Лівна.



Газета друкується на добровільні пожертви і розповсюджується безкоштовно
Пожертви на газету надсилайте: Релігійна організація «Християнська місія «Голос надії»
Розрахунковий номер: UA65305299000026008020806717,
в Приватбанку м.Луцька. Код 13359754,
або на картковий номер: 4246 0010 0967 0211
з поміткою: «Пожертвування»

Редакція не завжди поділяє думки авторів матеріалів, що друкуються
Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються
При передруку матеріалів посилення на газету
«ГОЛОС НАДІЇ» обов'язкове



Виходить щомісяця

Віддруковано: видавництво «А-Прінт», м.Тернопіль, тел.(0352)-52-27-37, http://a-print.com.ua
Замовлення № 1006

Засновники: РО Християнська місія «ГОЛОС НАДІЇ»,
обласна Пресвітерська рада церков ХВЄП Волині.
Тираж: 4500 примірників
Реєстраційний номер: ВЛ 030 від 10 березня 1994 р.

Редактор: Юрій ТРОЦЬ

Адреса: вул. Княгині Ольги, 14а, м. Луцьк, Україна, 43024
Телефон: +380675966118
E-mail: golosnadiyi@gmail.com
www.voice.org.ua